

CONTES PER CORREU

Granotes a Nova York
Un coll de cordill
El somni de l'Unai
El jersei entremaliat
El gos afamat

Contes per correu

Granotes a Nova York

Classe de 5è A de l'escola Setelsis, Carme Castells, família Carità Muñoz, classe de 5è B de l'escola Setelsis

Un coll de cordill

Ricard Salvà, classe de 5è C de l'escola Setelsis, família Torruella Serra, Xavier i Anna Vendrell

El somni de l'Unai

Classe de Mitjans B de l'escola El Vinyet, família Molner Mujal, Rita i Anna Rafart, classe de Mitjans A de l'escola El Vinyet

Un jersei entremaliat

Família Llumà, classe de 6è A de l'escola Setelsis, família Villaró Gangolells, classe de Mitjans C de l'escola El Vinyet

El gos afamat

Classe de 6è B de l'escola Setelsis, família Cases Besora, Carme Cusí, classe de 6è C de l'escola Setelsis

Granotes a Nova York

Hi havia una vegada una granota verda, petita i molt inflada a qui li agradaven les coses lluents. Es deia Ramona.

Era molt tafanera, li agradava descobrir llocs extravagants i misteriosos.

Un dia assolellat, amb un sol esplèndid, el Pep, un xicot jove, alt i amable passejava al costat de la bassa on vivia la Ramona. A la butxaca hi duia una moneda d'or, resplendent. Aquella moneda li havien regalat els seus pares perquè era el seu aniversari i marxava de viatge.

A la Ramona els ulls li van brillar perquè li agradava fer col·lecció de monedes. Va saltar dins de la butxaca del Pep que va marxar cap a la plaça on l'esperava el taxi.

En Pep, no va sospitar en cap moment que tindria una companya de viatge i que aquesta a més fos una granota.

La Ramona estava contenta, per fi faria realitat un dels seus somnis... sortir de la bassa on vivia sempre i poder conèixer d'altres llocs, tot i que no sabia pas on aniria, va decidir gaudir del moment i deixar-se anar, es va acomodar bé al fons de la butxaca de la jaqueta que el Pep duia posada i on també hi havia la moneda d'or resplendent on ella s'hi veia reflectida.

En Pep va pujar al taxi que el duria a l'aeroport, es va treure la jaqueta, per sort ho va fer amb cura i la va deixar al seu costat.

Amb els sotrats del taxi la granota es va quedar adormida. I es va despertar quan una mà rabassuda li va fregar l'esquena.

"Què hi fas aquí, petitona?" va dir sorprès en Pep. La Ramona espantada li va explicar el perquè s'havia enfilat a la seva butxaca i les ganes de viatjar que tenia.

"Doncs estàs de sort, acabem d'aterrar a Nova York!"

La Ramona va obrir uns ulls com taronges: "A Nova York?, però si aquí és on viu la meva cosina Olívia! Si m'hi acompanyes t'ensenyaré la seva bassa i ella ens podrà fer de guia per la ciutat".

En Pep no s'ho va ni pensar. Potser sí que aquella moneda li portava sort.

En arribar-hi, no hi era! Ella era d'estar-se a la bassa, mai no marxaria. No van dubtar i van buscar-la per tot Nova York. Res. Es feia de nit i, amb la moneda d'or, van reservar una suite. En entrar al lavabo, trobaren l'Olívia al jacuzzi!

"Què hi fas aquí?"

Ella explicà desavinences amb d'altres granotes de la bassa, per això buscava una nova llar. Mentre no la trobava, s'estava en aquella luxosa habitació.

Al dia següent van voltar la ciutat, fins que l'Olívia va quedar encantada d'una bassa a Central Park. La Ramona, també. Les dues granotes s'hi van quedar, i en Pep va tornar a casa sol, content i amb les mans a la butxaca.

Un coll de cordill

El petit de cal Sastre feia temps que volia veure uns animals molt bonics que havia vist a un llibre de l'escola. Tenien el coll molt llarg i això els permetia menjar les fulles a les que cap altre animal arribava.

Una nit tot somiant va notar que algú li llepava la mà... i va veure una enorme girafa que entrava el seu cap per la finestra. Ell es va quedar parat de per fi poder veure aquell magnífic animal i a dins de casa seva... però aquella girafa no era exactament com les que havia vist... aquella girafa era feta de cordill!

Era un enorme putxinel·li que volia que anés amb ell.

Aleshores, el nen va decidir anar-se'n amb la girafa sense cap dubte! Així és com el petit nen i la girafa van començar les seves aventures. Malgrat tot, com que la girafa portava tot el dia caminant es van parar a descansar el que quedava de nit.

Al matí següent, tenien molta gana i després de dues hores buscant desesperadament menjar van veure des de la llunyania un impressionant plataner! Aleshores, de sobte hi va aparèixer el guardià del plataner mil·lenari, era un goril·la amb dents terrorífiques, la pell negra com la nit i gran com un elefant.

Però el goril·la només protegia una entrada que es trobava amagada sota les fulles del gran plataner. La girafa es va acostar

a l'arbre i el goril·la, en veure que estava feta de cordill igual que ell, la va deixar menjar i la va convidar a entrar. El nen s'ho mirava des de lluny encuriolit però espantat i afamat. En veure que el goril·la no li feia res a la girafa, també s'hi va acostar i hi va entrar. A dins hi havia molts dels animals que havia vist només als llibres. Hi havia zebres, lleopards, formigues gegants, cocodrils, koales, rinoceronts, cries d'hipopòtam...

El més curiós era que tots els animals eren fets de cordill. En veure que un parell d'aranyes teixien la pota d'un cavall, el nen es va sorprendre i va recordar que la girafa li havia explicat que havia de trobar el seu món de cordill i... resulta que era aquest lloc tant estrany! De sobte, va notar que una serp li tibava del peu i el va fer caure! ... es va despertar de cop, al seu llit i a casa seva!

Just en aquest moment el pare el va cridar a esmorzar, però quan va mirar a fora recordant l'estrany somni va veure un cordill penjant de la finestra!! Va somriure i se'n va anar a esmorzar.

El somni de l'Unai

Hi havia una vegada un astronauta que vivia al planeta Triple T, un dia un policia extraterrestre li va posar una multa per llençar una pela de plàtan a l'Univers.

L'astronauta va perdre tots els punts del carnet de conduir coets i va haver d'anar a l'escola de conduir. Els companys/es de classe eren d'allò més diversos, alguns eren meitat humans i meitat extraterrestres.

El dia de fer les pràctiques, l'astronauta es va quedar amb la boca ben oberta perquè es va trobar que estava conduint un avió de paper en comptes d'un coet. Va agafar els comandaments de l'avió, i mentre volava, va començar a haver-hi una pluja de meteorits, asteroides i trossos de ferro de naus extraterrestres... L'astronauta va perdre el control, de sobre va veure un planeta on podia fer un aterratge d'emergència.

El control de l'avió se li escapava de les mans, però amb molt d'esforç va aconseguir aterrar sa i estalvi. Tot i això, l'avió de paper es va estripar i aquest fet li va impedir tornar al planeta Triple T.

Havia de buscar algun material per reparar l'avió. Així doncs va decidir anar a explorar aquell planeta. De sobte va topar amb un ésser estrany.

-És un zombi mutant!!! - es va esgarriar.

l es va escapar corrents comes ajudeu-me. Quan les seves comes ja feien figa va mirar enrere i va veure que ja estava molt lluny del zombi.

-Uf estic salvat - va pensar l'astronauta.

l quan es va tornar a girar va quedar bocabadat, estava enmig d'una ciutat que li resultava molt familiar.

A la seva dreta hi havia un portal, era el número 12, i la porta estava mig oberta i no se'n va poder estar d'entrar-hi.

Un cop dins va veure que era exactament igual que la casa que vivia quan ell era petit i de sobte li van venir molts records al cap, li va semblar sentir veus, aquelles veus...

Aquelles veus li resultaven familiars! De cop i volta va sentir uns passos que se li acostaven. Estava tan il·lusionat que tenia visions. Era la seva mare? Era algú de la seva família? D'entre les ombres va aparèixer el mateix zombi mutant que s'havia trobat feia una estona. Però seguia sentint les veus. Estava segur que eren de la seva mare i el seu pare. Així que va empenyar el zombi, que va quedar estabornit a terra, i va aprofitar per pujar al segon pis. Allà, enlloc dels seus pares hi va trobar dos zombis: un amb la veu del pare i l'altre amb la veu de la mare. No li van caldre més fets per saber que estava en un món paral·lel. Hi havia la mateixa gent, però tots eren zombis. Necessitava fugir d'allà com fos.

-Unaaaaaaiiii! Unaaaiiii! Desperta! - L'astronauta no podia parar de sentir aquelles veus.

De sobte va obrir els ulls i va trobar-se rodejat de persones escrivint en un paper. Ell també va mirar damunt de la taula i... oh no! S'havia quedat adormit al mig de l'examen de conduir! Ràpidament mira el rellotge i veu que només li queden cinc minuts i encara ho tenia tot en blanc.

Efectivament, l'Unai no va poder acabar l'examen i el va suspendre, una altra vegada! Aquest ja era el quart intent!

Uns mesos més tard ho va tornar a intentar, es va assegurar d'haver dormit molt aquella nit i aquell cop sí que ho va aconseguir! A la cinquena va la vençuda!

Un jersei entremaliat

L'Oriol portava un jersei nou. Estava molt content perquè avui havia de veure la Núria. Li agradava molt i anava ben empolainat!

Baixava les escales de tres en tres i quan va ser al mig del carrer es va adonar que s'havia posat el jersei al revés. Sense ni tan sols parar-se va treure's el jersei per ficar-se'l bé, però en el mateix moment va començar a ploure. Trons i aigua a dojo!

El petit carrer pendent lliscava com una pista de patinatge i l'Oriol, amb els braços enlaire, amb el jersei mig tret i mig ficat va caure de cul espectacularment i va començar a rodolar carrer avall fins que va xocar contra un paret i va poder comptar totes les estrelles que hi havia al cel, però com que plovia estava ennuvolat i mireu que us dic que no en va comptar cap d'estrella!

L'Oriol es va posar bé el jersei, però estava moll. Va decidir pujar a casa i canviar-se de roba perquè la Núria el trobés guapo. Es va posar un jersei molt bonic i va mirar al cel per veure si estava ennuvolat. Tot i que semblava que no havia de ploure, va agafar el paraigua, si tenia un altre incident arribaria tard a la cita amb la Núria i no s'ho podia permetre.

A mig camí, nota que penja un fil del seu jersei de llana. Comença a tibar-lo perquè queda molt lleig. Sense saber ni com, el jersei es va desfent poc a poc. Quan aixeca els ulls, veu com la Núria s'apropa.

Feia dies que somniava amb aquest moment, havia imaginat i repassat mil cops aquella trobada, somriures, complicitats, i ja tenia fins i tot les paraules pensades per dir allò que feia tant temps que li volia dir.

Però no, els plans es poden tòrcer, els instants no s'assagen, i a més a més, qui podia pensar en planificar tractant-se de l'any 2020...

Una suor freda li va recórrer tot el cos, la Núria venia impol·luta, preciosa com era ella i amb un somriure que li omplia tota la cara. L'Oriol estava fora de lloc, el seu jersei esfilagarsat no era digne d'aquella trobada en un dia gèlid d'hivern. "Què pensarà la Núria?" es deia.

Havia de reaccionar ràpid, fer fora els nervis i afrontar el moment. I sí, va ser llavors quan un petit detall el va fer adonar que aquella trobada seria perfecta. Ella no portava jersei.

A l'Oriol se li va encendre la bombeta i, ràpidament, va agafar el fil que li penjava i va fer un llaç, de manera que el jersei no es continués esfilagarsant. Tot i que feia fred, es va treure la peça de roba i li va oferir a la Núria. Ella se'l va mirar embadalida davant d'aquell gest tan generós del seu amic. Se'l va posar i... el llaç es va desfer! Però l'Oriol va tenir una idea: "Vols venir a casa meva a berenar? Puc fer xocolata desfeta!". La noia va acceptar la proposta, es van protegir amb el paraigua i, abraçats, van fer camí cap a casa de l'Oriol. Els esperava un berenar deliciós!

El gos afamat

Hi havia una vegada una noia que es deia Laia i tenia divuit anys. Vivia en una casa de pagès situada en un poblet costaner anomenat Cargolina. En aquella masia també hi vivia la tieta M. Àngels.

Un dia, caminant per la platja de Cargolina, la Laia i la Ma Àngels van sentir sorolls entre les palmeres. Quan s'hi van acostar van trobar un gos cadell amb tons negres, grisos i blancs que semblava ser un Husky de tres o quatre mesos. El gos tenia molta gana, així que li van donar una mica de coca seca abans de portar-lo al veterinari. Quan es va acabar la coca, el gos que encara tenia gana, va menjar-se una pedra per error.

Tot just se l'acabava d'empassar, el gos va començar a comportar-se d'una manera estranya; les dones es miraven estupefactes, la gent que passava per allí s'aplegava al seu voltant, tothom quedava atònit del que els seus ulls estaven veient.

- Correu, aviseu el veterinari! - va cridar la Laia mentre intentava controlar la situació.

Al cap de poc, va aparèixer en Jan, plorant desconsolat perquè havia perdut la seva pedra màgica. Què caram era aquell objecte que estava provocant tan esglai entre la gent?

- Jan, digues, què és aquesta maleïda pedra? - va interrogar-lo agitada la M. Àngels.

En aquell moment també arribava en Pep, el veterinari del poble, menjant coca de pa, aliè al que l'esperava. En veure tal aldarull en Pep es va apropar a la gentada que estava al voltant del pobre cadell que feia totes les cabrioles, esgarips i salts que us podeu imaginar. Com va poder es va acostar a l'animalet havent sentit a dir de la menjada d'una maleïda pedra.

- Deixeu-me fer, trauré la pedra de la seva panxa...
- Podré recuperar-la? - digué en Jan amb cara de sorpresa.
- Bé vaig treure set cabretes de la panxa d'un llop per omplir-la de pedres, aquesta pedra màgica no se'm resistirà.

Havent-se acabat la coca, donà al gos un glop d'aigua del mar de Cargolina i es va quedar ben adormit i en Pep va començar a fer la seva feina.

Només obrir la panxa del gos, van començar a sentir música. Dins l'estómac hi havia confeti, banderetes i llums de colors; hi ballaven la pedra, el Patufet, la fava i el rei. Ballaven entre muntanyes de tortell i coca seca.

- Valga'm Déu! - va dir el veterinari en veure l'escena - Això és un cas digne d'estudi.

-Bé, si... - va interrompre el Jan - la meva pedra té el poder de la personificació. És capaç de convertir en ésser viu, tot allò que toca.

La pedra del Jan acabà en una vitrina del Museu de Pedres Màgiques de Catalunya. El pobre gos, en despertar, va fugir comes ajudeu-me...

-I doncs? Qui pagarà el tortell? - va esclafir la Laia.

Gràcies a tots els autors

Daoud Akoudad, José Augusto Badia, Daniel Bruch, Marc Camps, Asmae El Badaoui, Íker Fernández, Elisabet Fígols, Anthonella Sofia García, Diana Alexandra Greab, Ariadna Mulet, Ruth Ramírez, Lluç Ribes, Iona Sances, Martina Sances, Lluç Javier Solsona, Xavier Traveset, Carme Castells, Roser Fons, Muntxa Muñoz, Jordi Carità, Marc Carità, Nhèu Carità, Amina Attiaoui, Gina Aymerich, Aya Bachiri, Biana Elena Brinzea, Ferran Casas, Raul Bogdan Curtusan, Maria Cutié, Amaro García, Maria García, Gerard López, Nil López, Ricard López, Christian Manzano, Sira Pisa, Núria Torra, Inasse Zguimi, Carlos Domènech, Ricard Salvà, Lluç Brotons, Anna Cabot, Èrik Colomina, Haider Ghulam, Aya Guettaf, Hind Jayhi, Carla Juárez, Kiara Valentina Larroquet, Nadin Macià, Andrea Manzano, Juan Ramon Muñoz, Bernat Puigpinós, Nisrin Rahou, Quirze Sala, Marc Sala, Abril Viladrich, Guillermo Asencio, Maura Serra, Lleir Torruella, Guillem Torruella, Xavier Vendrell, Anna Vendrell, Jana Espuga, Sara Martínez, Júlia Solé, Martí Giral, Martí Mateu, Arnau Lloró, Alae Touijar, Rut Ballespí, Mercè Guitierrez, Ot Garcia, Adrià Rovira, Henerlyn Arnedo, Marc Carità, Nathan Robles, Paula Vives, Noa Viladrich, Yasser Tatloui, Yasmin Challalli, Vanessa Gonzàlez, Montse Mujal, Jordi Molner, Gerard Molner, Laia Molner, Rita Rafart, Anna Rafart, Lleir soler, Sofia Timis, Alba Cots, Magi Boneta, Pau Vilardell, Marwa Asrhir, Axel Serra, Mar Bota, Jana Ballespí, Gina Pallarès, Lia Colell, Roure Borés, Joel Rodriguez, Anna Subirana, Elies Jimenez, Wiam Ghajour, Núria Font, Mercè Llumà, Joel Baró,

Aina Baró, Lluís Barbero, Èric Arévalo, Joana Baraldés, Andrei David Bota, Sara Bouchlaghem, Rayhana Boumazzough, Helena Cabó, Blanca Campos, Arnau Cases, Nour Chaouika, Noura Fateh, Adam Iakini, Edgar Mina, Ysabel Pelegrina, Lucia Roldan, Mohamed Tabet, Lleir Torruella, Andreas Weyreuter, Sílvia Boix, Marta Gangoells, Lluís-Xavier Villaró, Ester Villaró, Marta Masanes, Pol Serral, Roc Pujol, Mateu Pallarès, Adrián Cano, Lleir Viladrich, Ènia Ribalta, Laia Bertolin, Lleó Borés, Oriol Llutart, Jana Lloró, Arlet Bota, Iria Espuga, Neus Arrufat, Biel Clotes, Miguel Martinez, Ivet Colell, Jan Torrent, Tobias Emmanuel Gimenez, Blai Barrera, Anastasia Alexia Bota, Irene Campolongo, Sara Chamli, Laia Córdoba, Tomás Crocco, Lluç Esteban, Julieta Nicole González, Tasnime Khatri, Airon Luna, Mohamed Mghaiti, Mariona Mujal, Berta Muntada, Rita Rafart, Èrika Santiago, Ramon Biel Subirana, Lleir Vidal, Marta Cintas, Meritxell Besora, Ramon Cases, Oriol Cases, Arnau Cases, Carme Cusí, Elena Closa, Oriol Closa, Íker de la Osa, Nebraska Alexandra Díaz, Paula Enrique, Hind Guedaoui, Julia Alicia Ilut, Pau Joval, David Magín, Elna Montaner, Arnold Pugner, Mireia Reig, Ayub Mabrouk, Judit Ribalta, Jana Rovira, Èric Vilaseca, Ester Cintas.

Contes per correu és una iniciativa de la Biblioteca Carles Morató de Solsona per commemorar el centenari del naixement de Gianni Rodari.

Ha estat possible gràcies a la participació de **188 voluntaris**, que han escrit aquests relats en grup.

Esperem que els gaudiu!

